

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudců JUDr. Olgy Petrové a Mgr. Daniely Večerkové ve věci

žalobce: **R. B.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Novákem
sídlem Přemyslovská 2346/11, 130 00 Praha 3

proti
žalované: **Ing. P. B.**, narozená xxx
bytem trvale xxx, xxx
bytem fakticky xxx, xxx
zastoupená advokátem JUDr. Prokopem Benešem
sídlem Antala Staška 510/38, 140 00 Praha 4

o výživné manžela

k odvolání obou účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 15.11.2019 č.j. 27 C 1/2018 – 275

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku o výživném II. potvrzuje.
- II. Ve vyhovujícím výroku o výživném I. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že se žaloba o uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci výživné v částce 73 940 Kč zamítá.
- III. Ve výroku III. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že se povinnost žalované zaplatit státu 740 Kč neukládá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

- IV. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 61 328 Kč, do tří dnů právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Prokopa Beneše, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou, došlou soudu dne 8.1.2018, se žalobce domáhal výživného pro sebe jako nerozvedeného manžela, a to od podání žaloby částkou 21 000 Kč měsíčně. Žalobu odůvodnil tím, že žalovaná v prosinci 2014 bez vysvětlení opustila rodinnou domácnost i s nezletilými dětmi a najala si vlastní byt. Dovodil, že žalovaná částka představuje odstranění disproporce v životní úrovni manželů.
2. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně žalobě částečně vyhověl a žalované uložil zaplatit žalobci 73 940 Kč (výrok I.), žalobu co do částky výživného ve výši 15 000 Kč měsíčně za období od 8.1.2018 do 18.1.2019 zamítl (výrok II.). Žalované uložil zaplatit státu na účet Obvodního soudu pro Prahu 9 na nákladech řízení 740 Kč (výrok III.) a o nákladech řízení mezi účastníky navzájem rozhodl, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo (výrok IV.).
3. Soud prvního stupně provedl řadu listinných důkazů a oba účastníky též vyslechl. Vzal za prokázané, že účastníci uzavřeli manželství dne xxx a jejich manželství bylo rozvedeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne xxx č.j. 6 C 73/2016 – 139 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne xxx č.j. 53 Co 342/20018 – 169, právní moc nastala dnem 18.1.2019. Z manželství se narodil dne xxx nezletilý P. a dne xxx nezletilý M. O poměrech nezletilých bylo rozhodnuto pro dobu před a po rozvodu manželství rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 31.10.2016 č.j. P 61/2016 – 35 tak, že byli oba nezletilí svěřeni matce a otci bylo uloženo přispívat na jejich výživu částkou 2 000 Kč měsíčně pro nezletilého P. a částkou 1 500 Kč měsíčně pro nezletilého M., a to od 1.12.2014. Současně bylo rozhodnuto o dlužném výživném od 1.12.2014 do 31.10.2016 částkou 46 000 Kč pro nezletilého P. a částkou 34 500 Kč pro nezletilého M. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5.4.2017 č.j. 69 Co 59/2017 – 165 byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen ve výrocích o výchově a výživě a změněn byl jen ohledně výroku o dlužném výživném tak, že od 1.12.2014 do 31.3.2017 činí nedoplatek pro nezletilého P. 33 000 Kč a pro nezletilého M. 34 500 Kč, který soud otci uložil zaplatit ve splátkách po 1 000 Kč měsíčně, pod ztrátou výhody splátek. Rozhodnutí nabylo právní moci dnem 9. 5. 2017. Soud provedl též důkaz usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18.6.2019 č. j. 69 Co 90/2019 – 334, jímž byl zrušen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 13.2.2019 č.j. 58 P 62/2016 - 285 o změně úpravy poměrů nezletilých dětí pro dobu po rozvodu a věc byla vrácena soudu prvního stupně. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalovaná dne 1.12.2014 opustila rodinnou domácnost a odstěhovala se i s nezletilými dětmi do pronajatého bytu.
4. Dále vzal soud za prokázané, že jsou oba účastníci podílovými spoluvlastníky bytové jednotky č. xxx na adrese xxx, xxx, a to žalobce z 1/3 a žalovaná ze 2/3.
5. K poměrům žalobce učinil soud zjištění, že za zdaňovací období roku 2017 měl žalobce úhrn příjmů od všech zaměstnavatelů 276 481 Kč, dílčí základ daně 370 487 Kč a základ daně po odečtení ztráty 371 149 Kč. Za období 1. 1. 2018 – 4. 6. 2018 měl žalobce úhrn příjmů ze závislé činnosti 114 676 Kč a jeho základ daně činil 153 660 Kč. Za první pololetí roku 2018 do 4. 6. 2018 činil průměrný čistý měsíční příjem žalobce 28 048 Kč. Za druhé pololetí 2018, bez srpna a září 2018, vzal soud za prokázaný čistý průměrný měsíční příjem žalobce částkou 18 134 Kč. Za rozhodné období roku 2018 bez srpna a září tak činil průměrný čistý měsíční příjem žalobce 22 545 Kč. Současně učinil soud zjištění, že např. v říjnu 2018 žalobce odpracoval jen 13 dní. Soud tak dovodil, že při plném pracovním vyřízení by byl příjem žalobce vyšší. Zohlednil též žalobcem dosahovaný příjem v roce 2017 a vyčíslil jeho obohacení užíváním celého bytu, který spoluvlastní jen z 1/3, částkou 9 333 Kč. Vycházel tak z měsíčního příjmu žalobce částkou 31 875 Kč. Zvážil též výdaje, které žalobce uvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

6. Dále vycházel z nesporného sdělení účastníků, že žalobce zasílá žalované na výživu nezletilých částku 5 500 Kč měsíčně, která obsahuje též dlužné výživné v částce 1 000 Kč pro každého z nezletilých.
7. K poměrům žalované soud vycházel ze zjištěného průměrného měsíčního příjmu za první pololetí roku 2018 částkou 63 822 Kč a za druhé pololetí částkou 87 895 Kč, průměr tak činil 75 689 Kč. Vycházel též ze sdělení žalované o výdajích, zejména nájemného ve výši 14 000 Kč měsíčně, školného za syna P. 28 000 Kč ročně a platby za mateřskou školu pro nezletilého M. Soud deklaroval, že příjmy a výdaje žalované byly exaktně doloženy. Příjmy činily 75 689 Kč, výdaje 42 660 Kč a rozdíl činil 33 029 Kč měsíčně.
8. U žalobce soud zohlednil příjem 22 245 Kč měsíčně a náklady 21 384 Kč měsíčně, což představuje rozdíl v částce 1 161 Kč měsíčně. Ohledně výdajů žalobce soud vycházel z jeho výpovědi, když současně deklaroval, že výdaje žalobce exaktně doloženy nebyly a hodnotil je jako nadhodnocené.
9. Zjištěné skutečnosti soud hodnotil podle § 690 a § 697 o. z. a uzavřel, že pokud by vycházel ze zjištěného příjmu žalobce a přihlédl k dosaženým příjmům za rok 2017, tak by dospěl k částce jeho příjmu 30 920 Kč měsíčně. Při započtení majetkového prospěchu z užívání bytu v částce 9 333 Kč, by činil 40 263 Kč. Dovodil tak, že rozdíl v příjmech a výdajích by tak u žalobce činil 18 878 Kč měsíčně.
10. Soud posuzoval dobu od podání žaloby dne 8. 1. 2018 do právní moci výroku o rozvodu manželství dne 18. 1. 2019 a uzavřel, že porovnáním finančních toků žalobce a žalované dospěl k částce 6 000 Kč měsíčně jako vyrovnání rozdílu žalobce a tedy v této výši mu stanovil výživné. Za uvedené období tak dospěl k částce 73 940 Kč. Nad částku 6 000 Kč měsíčně, tj. v rozsahu částky 15 000 Kč měsíčně žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně deklaroval, že se dobrými mravy nezabýval.
11. Výrok o nákladech řízení ve vztahu ke státu soud odůvodnil poukazem na § 7 písm. b) Sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích.
12. Výrok o nákladech řízení mezi účastníky navzájem soud odůvodnil poukazem na § 142 odst. 2 o.s.ř.
13. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání, které podle obsahu směřovala do vyhovujícího výroku o věci samé a do výroku o nákladech řízení. Poukázala na odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. g), b), c), d) a e) o.s.ř. Vytýkala soudu prvního stupně, že ačkoliv provedl důkaz usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2019 č.j. 69 Co 90/2019 – 334 o návrhu otce na střídavou péči, tak nevzal v úvahu, že návrhu otce nebylo vyhověno pro jeho chování vůči odvolatelce, které je rozporné s dobrými mravy. Žalovaná tuto námitku vznesla i v tomto řízení, ale soud se jí nezabýval. Žalovaná přitom tuto námitku vznášela opakovaně a své tvrzení doložila e-mailovou korespondencí, jíž však soud neprovedl důkaz. Chtěla též doložit zprávy z manželské poradny, avšak žalobce k tomu odmítl udělit souhlas. V této souvislosti poukázala na § 697 o. z., na to, že již z dosavadních předložených důkazů vyplývá hrubé chování žalobce k její osobě, které vedlo k tomu, že se považovala za oběť domácího psychického násilí. Poukázala dále na to, že u psychologa Mgr. Michala P. v roce 2015 žalobce sám potvrdil, že k rozpadu manželství vedly jeho mimomanželské vztahy. Odvolatelka tak hodnotila jako potřebné provedení důkazu zprávou psychologů manželské poradny Ph.Dr. Zuzany V. a Mgr. Michala P. Žalovaná též odkázala na judikaturu Ústavního soudu. Hodnotila také rozsudek soudu prvního stupně jako nepřezkoumatelný, soudu prvního stupně vytýkala, že se nezabýval její námitkou, že žalobce, s ohledem na jeho kvalifikaci a praxi, by měl dosahovat vyššího příjmu. Ohledně výroku o nákladech řízení namítala, že žalobce požadoval 21 000 Kč měsíčně a měl úspěch jen ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

částky 6 000 Kč měsíčně, takže žalovaná měla ve věci úspěch v 65%. Při odečtu úspěchu a neúspěchu tak žalované vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 30%. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu zcela zamítl.

14. Žalobce své odvolání směřoval do zamítavého výroku o věci samé a poukázal na odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. g), c), d), a b) o.s.ř. Poukázal na to, že ačkoliv soud prvního stupně správně posoudil základ nároku, nerozhodl správně o jeho výši. Pochybil při hodnocení výše příjmů žalobce, neboť vzal z daňového přiznání tzv. superhrubou mzdu, která se projevuje jako základ daně z příjmu fyzických osob. U žalované však vycházel z jejího čistého příjmu. Odvolatel dále polemizoval s tím, že dle soudu vše řádně nedoložil, neboť tak učinil, a to u žaloby i následně během řízení. Podle odvolatele to byla naopak žalovaná, která vše řádně nedoložila. Vytýkal soudu též to, že nevyhověl jeho důkazním návrhům, že rezignoval na důkazy, z nichž by bylo možné zjistit, jaký majetek žalovaná zatajila. Při zjištěném příjmu žalobce částkou 22 545 Kč a žalované 75 689 Kč, tak rozdíl činil 53 144 Kč v neprospěch žalobce. Žalobce namítal, že soud nesprávně přičítal k jeho příjmu částku 9 333 Kč za majetkový prospěch z užívání bytu. Zdůraznil, že byt užívá pouze v rozsahu 1/3, neboť jeden pokoj užívají synové a v jednom pokoji má své věci žalovaná. Podle odvolatele měl soud zvážit též to, že se 12 dní v měsíci žalobce musí starat o děti účastníků. Dále žalobce polemizoval s tím, že soud vycházel z výdajů žalované v částce 42 660 Kč, ačkoliv ty fakticky činí jen 28 453 Kč. Nezbytné náklady žalované pak činí, podle odvolatele, jen 15 000 Kč měsíčně. Považuje za započitatelné nájemné a polovinu školného za 10 měsíců. Podle odvolatele tak, pokud se odečte od částky 53 144 Kč rozdíl v příjmech účastníků, svědčícího ve prospěch žalované, částka 28 453 Kč průměrných nákladů žalované, lze dospět k částce 24 691 Kč nebo částce 23 291 Kč. Po odečtení poloviny školného se lze dostat k částce 21 000 Kč, kterou žalobce požaduje. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku změnil a žalobci přiznal částku 15 000 Kč měsíčně za dobu od 8. 1. 2018 do 18.1.2019 a žalované uložil zaplatit mu částku 195 000 Kč.
15. Poté žalobce podal vyjádření k odvolání žalované a poukázal na to, že žalovaná své odvolání staví na třech důvodech – posouzení rozpornosti jednání žalobce s dobrými mravy, nedostatečném dokazování a nesprávném hodnocení důkazů a nesplnění poučovací povinnosti soudu ohledně nákladů řízení. V této souvislosti žalobce poukázal na § 697 odst. 1 o. z. s tím, že rozdílná životní úroveň účastníků, v neprospěch žalobce, byla v řízení prokázána. Tato rozdílnost byla vyjádřena v rozdílu příjmů a výdajů a i v tom, kolik prostředků byla žalovaná ochotna vynaložit na prosazování svých, mnohdy absurdních nároků, ve třech soudních řízeních, která rozpoutala. Podle žalobce bylo prokázáno, že si žalovaná mohla dovolit v krátkém období vynaložit cca 1/4 milionu na právní služby. Tím fakticky žalovaná doložila, že vyvedla ze společného jmění manželů značnou částku pouze pro sebe. K otázce dobrých mravů žalobce zdůraznil, že tvrzení žalované, že žalobce jednal v rozporu s dobrými mravy, je jednostrannou interpretací. Poukázal na to, že žalovaná v roce 2014 svévolně opustila společnou domácnost, za trvání manželství se dopustila nevěry, zneužila své ekonomické převahy a za cca 1/4 milionu si zajistila právní služby, znemožnila žalobci pečovat o společné děti a chtěla ho zbavit možnosti důstojného bydlení ve společném bytě. Pokud je třeba vycházet z rovnosti mužů a žen, měl soud zvážit, že žalovaná jednala s chladnou vypočítavostí, což je rozporné s dobrými mravy. Dále žalobce poukázal na to, že se žalovaná odvolává na zprávy manželských poradců, ale nebere v úvahu, že se tato setkání odehrála v roce 2015, přičemž žalovaná opustila rodinnou domácnost již v roce 2014. Dále se žalobce vyjádřil ke zprávám terapeutů tak, že zpráva PhDr. V. hovoří o srpnu 2015, tedy o období 8 měsíců po odchodu žalované. Této zprávě odvolatel vytýká i to, že neuvádí, jaký typ terapie terapeutka s účastníky prováděla. Obsah zprávy, týkající se verbálního napadání, hodnotil žalobce jako účelový s tím, že žalovaná je platící klientkou psycholožky. V řízení o výchově nezletilých přítom psycholožka nic podobného neuváděla. Žalobce zdůraznil, že dle zprávy Mgr. P. se účastníci k sobě chovali korektně. Dále žalobce poukázal na obsah znaleckého posudku PhDr. P. v opatrovnickém řízení a na mediální

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

řízení před mediátorkou JUDr. Z. V mediálním řízení, podle odvolatele, vyšlo najevo, že je žalovaná schopna zaplatit 2 196 000 Kč za jednu třetinu bytové jednotky, která je ve vlastnictví žalobce. Z toho, dle odvolatele, plyne, že je žalovaná plně schopna zaplatit mu výživné za 13 měsíců v částce 273 000 Kč. Žalobce učinil shodný odvolací návrh.

16. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.) a poté, co důkazní řízení v potřebné míře doplnil (§ 213 a § 213a o.s.ř.), odvolání žalobce důvodným neshledal, kdežto odvolání žalované opodstatněným shledal.
17. Odvolací soud se nejprve zabýval námitkou žalované ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a neshledal ji důvodnou. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud je účastníkům zřejmé, jak a z jakého důvodu bylo rozhodnuto. Ani případné nedostatky odůvodnění rozhodnutí nemají na možnost přezkumu žádný vliv (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2721/2011). V této právní věci je přitom zcela zřejmé, že žalovaná pochopila, jakým způsobem soud rozhodl, neboť s odůvodněním napadeného rozsudku obsáhle polemizovala.
18. Poté se odvolací soud zaměřil na námitku žalované ohledně nepřiznání výživného pro rozpornost s dobrými mravy, již se soud prvního stupně nezabýval.
19. Odvolací soud provedl důkaz e-maily od žalobce žalované (čl. 17-28, 124-127, 144-145 a 147-159 spisu) a aniž by jejich obsah uváděl doslova v odůvodnění svého rozhodnutí, bylo zjištěno, že obsahují vulgární verbální ataky vůči žalované.
20. Ze zprávy o párové terapii ze dne 12. 6. 2020 PhDr. Zuzany V., Ph.D. odvolací soud zjistil, že ji manželé B. jako párového terapeuta vyhledali v srpnu 2015. Terapii objednala paní B. s tím, že chce obnovit komunikaci s manželem, který komunikovat odmítá. Pan B. na terapii přišel, čímž vyjádřil základní ochotu spolupracovat. V době od 20. 8. 2015 do 25. 9. 2015 proběhlo pět setkání, při nichž byla probírána historie vztahu. Spolupráce byla obtížná, neboť paní B. byla i v průběhu terapie často velmi vulgárně a agresivně napadána manželem, který tím, dle terapeutky, vyjadřoval zklamání z jejího odchodu. Pan B. deklaroval, že nepovažuje manželku za osobu, se kterou by mohl spolupracovat. Paní B. se snažila, i přes hrubé urážky manžela, komunikaci obnovit. V té době s ní manžel jednal prostřednictvím posílání zpráv přes staršího syna, často pohrdavě. To se zlepšilo a v září 2015 pan B. několikrát oslovil svoji ženu přímo ohledně styku se starším synem. Mladšímu se v té době nevěnoval. Paní B. též převážně zabezpečovala rodinu finančně a pan B. viděl neplacení jako spravedlivou odplatu za její odchod. Terapie byla ukončena, protože pan B. neuznával nároky své ženy a terapii považoval za neúčinnou. Rovněž terapeutka nebyla dále ochotna pracovat v atmosféře manželových vulgarity vůči jeho manželce a ženám obecně.
21. Ze zprávy Poradny pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy ze dne 22. 6. 2020 psychologa Mgr. Michala P. bylo zjištěno, že oba manželé přišli na první konzultaci dne 19. 1. 2016. Navzájem se chovali korektně, každý za sebe vyjádřil postoj k situaci. Petra B. sdělila, že by uvítala rozvod dohodou, Radek B. nesouhlasil, s tím, že nechce rozvracet rodinu. Oba se shodli na tom, že je jejich komunikace velmi limitovaná, ale že je třeba mluvit o tom, jak s celou situací zacházet. Začali pracovat na tvorbě dílčích dohod, např. kontaktu se syny. Bylo dohodnuto, že i během rozvodu budou manželé s poradnou spolupracovat. Na další domluvená setkání 17. 3. 2016 a 16. 5. 2016 však už Radek B. nepřišel a psycholog od něho nedostal ani žádnou zprávu. Setkání pouze s Petrou B. byla zaměřena na její podporu v dané situaci. Byla jí též doporučena návštěva pedagogicko-psychologické poradny pro staršího syna, který situaci nesl těžce a návštěva OSPOD.
22. Podle § 2 odst. 3 o. z. výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy a nesmí vést ke krutosti nebo bezohlednosti urážející obyčejné lidské citění.

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

23. Podle § 697 odst. 1 o. z. manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manžely předchází vyživovací povinnosti dítěte i rodičů.
(2) Pro vyživovací povinnost mezi manžely jinak platí obecná ustanovení o výživném.
24. Vyživovací povinnost mezi manžely je sice vzájemná, avšak nikoli podmíněná ve smyslu vázanosti na dřívější nebo budoucí plnění vyživovací povinnosti druhým manželem (důsledná reciprocita). Nepochybně mohou nastat situace, kdy ten, kdo by měl plnit svou zákonnou vyživovací povinnost, tak nečiní z důvodu, že oprávněný se vůči němu zachoval hrubě nevděčně, amorálně, ba přímo protiprávně (nevěra, nactiutrhání, pomluvy, svévolné opuštění rodinné domácnosti, verbální útoky a jiné hrubé chování, domácí násilí, atp.). Ač to zákon v této souvislosti výslovně nezmiňuje, je nutno přihlížet k tomu, aby soudem určovaná vyživovací povinnost jednoho manžela byla v souladu s dobrými mravy, resp. aby se přiznání výživného v daném případě neocitlo v rozporu s dobrými mravy. Posouzení tohoto je výlučně v kompetenci soudu (viz Komentář k § 697 JUDr. Ph.Dr. David Elischer, Ph.D., ASPI).
25. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 8.11.2016 sp. zn. III. ÚS 2700/15 k tomu uvedl: „Přezkum výkonu práva z hlediska jeho souladu s dobrými mravy (podle § 3 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákona č. 509/1991 Sb.) je v zásadě vyhrazen obecným soudům, respektují-li ústavní kautely práva na spravedlivý proces; k porušení tohoto práva dojde, není-li námitka výkonu práva v rozporu s dobrými mravy dostatečně vypořádána v rámci širšího kontextu projednávané věci a chování účastníků sporu, takže není dostatečně zváženo chování obou stran, závěry obecných soudů směřují jen k jednání jedné ze stran, a proto jsou vůči straně druhé nepřiměřeně tvrdé a přičí se tak požadavkům řádně vedeného procesu a ekvity.“
26. Z výše uvedených hledisek tak odvolací soud posuzoval chování žalobce vůči žalované a dospěl k závěru, že je zde dán rozpor s dobrými mravy. Zprávy žalobce, zasílané e-mailem žalované, by již podle svého obsahu, postačovaly pro závěr, že je jednání žalobce rozporné s dobrými mravy. Také ze zpráv poraden vyplývá neochota žalobce jakkoliv spolupracovat na zlepšení komunikace a tedy i řešení problémů. Zprávou PhDr. V. pak byly prokázány též vulgární a agresivní verbální ataky vůči žalované, odpovídající uvedeným e-mailům. Žalobce přitom před soudem prvního stupně odmítl udělit souhlas s vyžádáním zpráv o sezeních účastníků v manželské poradně, takže tyto důkazy byly provedeny až v odvolacím řízení. Současně odvolací soud zvažil i to, že žalobce po odchodu žalované ze společné domácnosti neplnil řádně výživné na nezletilé děti po dobu dvou let, takže mu vznikl dluh. Žalobci se přitom od žalované dostává faktického plnění tím, že užívá byt, který je ze 2/3 v jejím vlastnictví. Pokud žalobce argumentuje ohledně své finanční situace ve svém odvolání též tím, že má 12 dní v měsíci ve své péči oba nezletilé syny účastníků (jejichž střídavé výchovy se nyní v jiném soudním řízení domáhá), tak je třeba upozornit na skutečnost, že je právem otce se stýkat s nezletilými dětmi a nikoliv jeho povinností, že po zbytek měsíce má děti ve své péči žalovaná. Námitky žalobce, že žalovaná byla schopna mu za vypořádání spoluvlastnického podílu k bytu vyplatit přes 2 mil. Kč, tudíž musí být schopna mu platit výživné a že žalovaná platí za právní služby, jsou pro rozhodnutí irelevantní, v tomto řízení se neřeší ani vypořádání podílového spoluvlastnictví ani společného jmění manželů, konečně za právní služby platí rovněž žalobce.
27. Žalobce argumentoval, pokud jde o otázku dobrých mravů, tím, že chování žalované je rozporné s dobrými mravy, protože jej i s nezletilými dětmi opustila, přestože po dobu společného soužití jí pomáhal. Žalobce se zjevně s odchodem žalované nevyrovnal, stále jí vyčítá že „rozbila rodinu“. Nutno uvést, že v tomto řízení není řešen vztah účastníků k nezletilým dětem, ani není úkolem tohoto řízení zjistit příčinu rozvratu manželství účastníků, ta byla shledána v řízení o rozvod

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

manželství v tom, že se účastníci nedokázali shodnout v základních otázkách manželského soužití. Nelze hovořit o tom, že by žalovaná zcela bezdůvodně opustila společné soužití a nelze ji za to, že v manželství nebyla spokojena trestat formou placení výživného.

28. V tomto řízení se žalobce na žalované domáhá výživného pro manžela, s tím, že jeho životní úroveň je podstatně nižší, neboť žalovaná, jak zjistil v průběhu opatrovnického řízení, dosahuje podstatně vyššího měsíčního výdělku než on. Skutečnost, že žalovaná dosahovala v rozhodné době vyššího výdělku, než žalobce byla zjištěna i v tomto řízení, nicméně uložení povinnosti platit výživné druhému manželovi nemůže sestávat jen na prostém matematickém výpočtu rozdílu mezi příjmy a výdaji každého z manželů, je nutno zohlednit i to, jak v rozhodné době uspokojovali své potřeby např. potřebu bydlení, jak se k sobě účastníci chovali. Životní úroveň žalobce po odchodu žalované, pokud jde o bydlení, byla vysoká, neboť to byl on, kdo zůstal bydlet ve společném bytě, na jeho chod nepřispíval, ten zajišťovala žalovaná a krom toho si za účelem bydlení svého a dětí pronajala jiný byt, byt' je většinovou spoluvlastnictví bytu, v němž žalovaný žije.
29. Žalobce se dovolává rovnosti mužů a žen, na žalované se domáhá výživného, současně, jak je patrné zejména z jeho e-mailových zpráv, žalovanou jako rovného partnera neuznával, hrubě ji urážel, jako o ženě a matce svých dětí se o ní vyjadřoval velmi vulgárně, označoval ji za zrůdu, bezcitného ubožáka (odvolacím soudem byly vybrány jen mírnější výrazy) a zasílal jí e-maily s hrubě urážlivým a v podstatě nereprodukovatelným sexuálním obsahem. Za tohoto stavu věci dospěl odvolací soud k závěru, že přiznání výživného žalobci od žalované by bylo v rozporu s dobrými mravy.
30. Z výše uvedených důvodů tedy odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku o věci samé změnil a i v tomto rozsahu žalobu zamítl (§ 220 odst. 1 o.s.ř.), když jej současně v zamítavém výroku jako správném potvrdil (§ 219 o.s.ř.).
31. Ve výroku III. o soudním poplatku pak odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně rovněž změnil a žalované povinnost k zaplacení částky 740 Kč neuložil. Rozhodl způsobem odpovídajícím tomu, že žalobce byl od placení soudního poplatku osobně osvobozen (§ 11 odst. 2 písm. c) zák. č. 549/1991 Sb.) a žalovaná měla v řízení plný úspěch.
32. O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. a s § 150 o.s.ř. Žalovaná byla v řízení zcela úspěšná, její náklady řízení před soudem prvního stupně jsou představovány náklady na právní zastoupení advokátem. Z puncta 252 000 Kč je tak představován jeden úkon právní služby částkou 9 340 Kč. Za 7 a půl úkonu právní služby (příprava a převzetí, 2 podání, 4x účast u jednání, účast u vyhlášení rozsudku) á 9 340 Kč, 8 paušálních náhrad á 300 Kč a DPH v částce 1 521 Kč, tak činí tyto náklady 87 664 Kč. Před odvolacím soudem pak činí 34 993 Kč (3 úkony á 9 340 Kč, 3 paušální náhrady á 300 Kč a DPH 6 073 Kč). Celkově tak jsou náklady řízení před soudy obou stupňů představovány částkou 122 657 Kč. Za situace, kdy jsou účastníci bývalí manželé a mají spolu dvě nezletilé děti, na které platí žalobce výživné, považoval odvolací soud za možné užít § 150 o.s.ř. a úspěšně žalované jednu polovinu náhrady nákladů řízení, na niž jí vzniklo právo, odepřít, právě z důvodu, aby nebyla ohrožena jeho schopnost dostát vyživovací povinnosti. Žalobci tak uložil zaplatit žalované 61 328 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 27. srpna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Helena Rezková.